

Βάλτε μου να πῶ κορμάτι
'στὴν ὄγεια τοῦ Κορφαῖτη...
γεῖά σου, μεταρρυθμιστή.

Βλέπω καὶ φαβορίταις,
βλέπω καὶ πολλοὺς σιέλους
καὶ θυμοὺς ρητόρων πάνυ.

Καί' ῥωτῶ τῆς μαργαρίταις
ἀν' ὁ Κόντης ἐπὶ τέλους
μεταρρυθμιστοὶ θὰ κἀνῃ.

"Ὅσα λούλουδα 'στοὺς κάμπους μαθημένα' ῥωτηθῆκαν
μὲ καὶ μὲ ψυχῆς μεγάλο,
κί' ἅλα μὰς ἀποκριθῆκαν
πῶς θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο.

Σίγουρα λοιπὸν θὰ γίνῃ,
βρὲ διαβόντρου μου κουλούκια,
καὶ καθεὶς ἀς κουτοσπῖνῃ
μέσα' αὐ' ἀγκιναροκούκια.

Σεῖς ὕπουργεῖον ἔρασταί, Μαῖων ῥόδα δρέφατε
καὶ τὸν Μπουφιῶνι στέφατε,
ποῦ γὰρ τὴν μεταρρυθμιστοὶ δουλεῖαίς μὲ φούνταις ἔχει
κί' ἀπάνω κάτω τρέχει.

Καὶ τοῖτον ἀξιώσωμεν στεφάνου,
κί' αὐτὸς τὴν μεταρρυθμιστοὶ κλωσσῇ,
κί' ἐθύμως κί' ὁ Νήονος ὁ Σταφάνου
κί' ἄλλα τῆς Κυβερνήσεως χρυσῷ.

Στέφατε μὲ Μαῖους τὸν Μπουφιῶνι,
τῶν χαρτοφυλακίων θιασῶται,
μὰ πάρτε καὶ κανένα κεραμίδι
νὰ τρίβεσθ' ἐν ἀνάγκῃ πότε πότε.

Μάης ἐπρόβαλε καὶ Μὰς
μ' ἕνα χαμόγελο γλυκύ,
κί' Ἀβερωρεῖους προτομάς
ἐσταφάνωσαμεν ἐκεῖ.

Εἰς τὰς Ἀθήνας οὐδαστὰ
μετεκομίσασμεν δοτὰ
ἐν παρατάξει καὶ πομπῇ
καὶ στρατιῶν ἀναλαμπῇ.

Μὲ τόνους ἐλαλήσαμεν
ἐνθουσιαστικούς,
πάλιν ἀνεπολήσαμεν
Ἡρώδας Ἀτακούς.

Τὸν ἱκανοποιήσαμε κί' αὐτὸν τὸν Ἡπειρώτη
καὶ τὸν δωρεοδότῃ,
ποῦ δὲν λυπήθηκε λεφτὰ
καὶ μὰς ἀνεμαρμάρωσε
τὰ Στάδια τὰ ζηλευτὰ,
ποῦ κόσμος τὰ καμάρωσε.

Κί' ἐπιθυμῶ κί' ἐγὼ πολὺ
'στὸ Στάδιον ἐκεῖνο
δρομεὺς ταχὺς νὰ γίνω.

Κί' ἔταν ἀνάγκη τὸ καλὸ
χωρὶς κανένα φόβο
κουμποῦρι νὰ τὸ κόβω.

Τὸν ἱκανοποιήσαμε τὸν ἄνδρα τὸν γενναῖον
μὲ μίαν πάνδημον πομπὴν τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,
καὶ ὀλέποντες τὸ Στάδιον, ποῦ κατεφωτοδόλει,
Θεὸς 'σχωρήστον εἴπαμε γὰρ τὸν Ἀβέρωφ δλοι,
κί' ἔστω μεγάλ' ἡ φήμῃ του
κί' εὐλογημέν' ἡ μνήμῃ του.

Ἀάρνακας μεταφέραμεν λειψάνων ἀπὸ Αἰγύπτου
'στὸ χῶμα τὸ περικλυτὸν τῆς γῆς τῆς μουσολήπτου,
καὶ προτομάς εὐεργετῶν ἐπαίδρυναν τὰ χάλια μὰς
καὶ μὲς 'στὸν ἡλιοψήσαμε καὶ πάλι τὰ κεφάλια μὰς.

Κί' εἶπα κί' ἐγὼ σὰν Πίνδαρος καὶ φάλτης ὀψιπέτης:
εἶθε καὶ κάποιος νὰ βρεθῇ μεγάλος εὐεργέτης,
ὅπου νὰ τρέφῃ δωρεὰν στομάχια χασομέρικα
καὶ νὰ μὴν τρέχουνε πολλοὶ γὰρ πλοῦτῃ 'στὴν Ἀμερῖκα.

(Ἐνθ' τοιαῦτα μοναχὸς ὁ Φασουλῆς προσφέρει
ὁ Περικλῆτος ἔρχεται μὲ Μάηδες 'στὸ χέρι).

Περὶ μεταρρυθμίσεως λαλοῦν τῆς Κυβερνήσεως.

Φ. — Ἐλα νὰ φάμε, Περικλῆ, καμμὰ ταιροσαλάτα.

Π. — Τάμαθε ἀδελφοῦλῃ μου, τὰ θλιβερά μαντάτα;

Φ. — Ὅχι, δὲν ξέρω τίποτε... Καρδιά πολλὴν ἐργάσις,
κί' ἡ νέα μεταρρυθμιστοὶ θαρρῶ πῶς ἐναυάγησε.

Φ. — Βρὲ Περικλῆ, 'μίλα καλὰ...

Π. — Πολλὴν ἐγάνωσε μισαλὰ

ὁ Κόντης τὸ πῖπιν...

Φ. — Σοῦ λέω πῶς θὰ γίνῃ.

Π. — Σοῦ λέω πῶς δὲν γίνεται...

Φ. — Σοῦ λέω πῶς ἐτέλεωσε.

Π. — Ἐγὼ σοῦ λέω, Φασουλῆ, 'στὰ πόδια πῶς τοὺς ἔλωσε.

Φ. — Εἶδα καμπόσους ὕπουργοὺς μὲ μούτρα γελασμένα.

Π. — Ἐγὼ τοὺς εἶδα, Φασουλῆ, μὲ μούτρα λυπημένα.

Φ. — Κακὴ σου μέρα, μπουνταλά,

δὲν θὰ τοὺς κύτταξες καλὰ.

Π. — Τοὺς εἶδα τοὺς καυμένους
πολὺ συλλογισμένους.

Φ. — Δὲν ἔτυχε τὸν Μπαλιτατζί νὰ τὸν ἴδῃς, κασοῖδῃ;

Π. — Τὸν εἶδα κάπως σκυθρωπὸ μαζὶ μὲ τὸν Μπουφιῶνι.

Φ. — Κί' ὁ Στάης;

Π. — Περπατεῖ σκυφτός

κί' ὁ Σπύρος ὁ καυμένος.

Φ. — Κί' ὁ Στράτος;

Π. — Φαίνεται κί' αὐτὸς

κάπως συλλογισμένος.

Φ. — Κί' ὁ Γούναρης ὁ Πατρινοῦς;...

Π. — Ἐστὴν Πάτρα περιμένει,
κί' ἄλλοι προσμένουν ὕπουργοὶ νὰ γίνουν οἱ καυμένοι.

"Ὅλοι διαβαίνον κατηγεῖς, καὶ οἱ Κλαυδιῶν καὶ κήπους
τοὺς βλέπω περιλόπους.

Κί' ἀπὸ τὴν λύπην τῶν αὐτῶν κί' ἀπὸ τὴν ἀθυμίαν
καθένας συμπεραίνει
τὸ στάτους κὼδ πῶς μένει,
καὶ νέαν μεταρρυθμιστοὶ δὲν ἔχομεν καμμίαν.

Φ. — Κάθε σοφός την λύπην των προσωρινών την κρίνει...
σου λέγω μεταρρυθμίσεις πώς αίγουρα θα γίνω.

Π. — Θα φέξ καιμιά ξανόστροφη με την έπιμονή σου.

Φ. — Θα γίνω 'στό γενιά σου...θα γίνω και γκεμίσου.

Εγώ τὸν εἶδα ξένοχαστο τὸν Κόντε τὸν Κορμάτη.

Π. — Εγὼ τὸν εἶδα ποῦφεχε μὲ βία 'στὸ Παλάτι,
καὶ λένε καί 'στὸν Βασιλεῖα
πὼς εἶπε τί συνέβη,
καὶ πάντα πάντα τὰ σκαλὰ
τοῦ Παλατιοῦ κατέβη.

Φ. — Εγὼ τὸν εἶδα, βρὲ χαζέ,
περίκατο μὲ τὸν Σκουζέ.

Π. — Εγὼ τὸν εἶδα, Φασουλῇ, μὲ ἄλγην στενοχώρια...

Φ. — Εγὼ τὸν εἶδα σὲ λαντά...

Π. — Κι' ἐγὼ σὲ μὲ βιτῶρια.

Ἀλλὰ κι' ὁ Στεφανόπουλος εὐθύμως ἐπαρπάτει,

ὅν κι' ὁ Ρωμένος ἄδεια τὸν 'κτύπησε 'στὸ μάτι,

κι' ὁ κόσμος ἐλυπήθηκε γιὰ τοῦτο κατὰ βάθος

κι' ὁ νέος Πρίστος ἄδως.

Καὶ τοῦτο χάσκοντες πολλοὶ

τὸ νόμιζαν γιὰ αὐτὸ,

κι' ὡς αὐτὸν, ὅπου ὄηλοι

πὼς θὰ τοῦ φάν τὸ μάτι.

Ἀλλὰ κι' ὁ Βοκοτόπουλος χαρούμενος ἐφάνη
κι' ἔπλεξε γιὰ τὴν Θέμιδα Μαγμάτικο στεφάνι,
κι' ἔξ ὧν τούτων, Φασουλῇ, κι' ἔξ ἄλλων ταμνηρίων
ἐς γυνῶν φέρονται κι' ἐμείς περιφανῶν κυρίων
ὅτι κι' ἡ μεταρρυθμίσις ἡ νέα τὰ κορδόνια
καὶ τὸρ' ἐς πᾶρα χαίροντες ν' ἀκούσωμε τὰ ῥέδνι.

Φ. — Μάθε, Περικλῆ, καὶ σὺ κι' ἄλ' οἱ φίλ' οἱ πεχηναῖοι
πὼς μετ' ὁ πολὺν καιρὸν Ὑπουργοὶ θὰ γίνουν νέα,

κι' ἂν σ' αὐτὸ δὴν συμφωνῇς

πρῶτος βλάκας θὰ φανῇς

καὶ θὰ πάθῃς ὅπως πάντα δυνατὸ μασκαράζη...

Π. — Μὰ κι' ἐγὼ σὲ βεβαίονω

ἐπισήμως, φανερόν,

πὼς τὸν λόκνιο τὸν Μάη θὰ τοὺς δώσ' Ὑπουργοῦλκι.

Φ. — Θὰ τοὺς δώσῃ, θὰ τοὺς δώσῃ,
γιὰ νὰ φουρκισθοῦν καμπόσοι.

Π. — Ἄν τοὺς δίνει, ἂν τοὺς δίνει

δυστυχῶς, βρὲ Φασουλῇ,

καὶ καιμιά μεταβολὴ

'στὸ Κουδέρνο ἂν θὰ γίνῃ.

Φ. — Στολὴν μαρὲ σου βάζω

πὼς θὰ γίνῃ τί τοιο καί.

Π. — Πάντα κουτομὸς θέλω.

Φ. — Βρὲ θὰ γίνῃ... σκάσε σκάσε.

Ἄλλαι τὴν θέλουν μερικὴν,

ἄλλαι τὴν θέλουν γενικὴν,

αὐτὸς τὴν θέλει δοικὴν,

ἐκεῖνος αἰτιατικὴν,

κι' ἐγὼ τὴν θέλω κλητικὴν.

Π. Κι' ἐγὼ σοὺ λέγω πὼς θὰ φέξ μὲ φάτα, σκυλομούρη...

Φ. — Εγὼμαί πάντοτε εὐγενὴς κι' ἄβρφορην, βρὲ γαιδοῦρι,

καί 'στὰ γρασίδια ἔπλεως γαϊδουρίαν καὶ πίνε...

ὅτν τὸ χαρτοφυλάκιον ἄλλος καθὼς ἂν εἶναι.

Είδα θυέλλας θαλασσών, μὰ κι' Ὑπουργῶν τοιαύτας
καὶ πρὸ πολλοῦ λυπηθήκα τὸς ναυτιῶντας ναύτας,
τοῦ σκαφιδίου τοῦ σαθροῦ, ποῦ ἔβρουσι οἱ πολῖται
πῶς κράτος κατ' εὐφημιμὸν Ρωμαῖκο καλεῖται.

Τὸ σκάφος κυβερνᾷν σαθρὸν καὶ δύσκολον καὶ ῥάδιον...
ρέμβασε μὲ τὸς Μάηδες, εἰλεῖνδον σαρκίον...
σάν τὸν Ἀδέρφω ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ κάνω Στάδιον
γὰ τὸς μεγάλους ἀθλητάς τῶν χαρτοφυλακίων.

Ἔλα νὰ προῦμε, Περικλῆ, τοῦ Κλωναρῖδῃ μύρα,
οὐχ ἦττον ἄς τραβήξωμε καὶ λίγο ρετινάντο...
Π.— Δὲν ξέρεις, Φασουλῆ, κι' ἐγὼ χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα
γὰ τῶν Πατρῶν τὸν Γούναρη, τὸν Στάη καὶ τὸν Στράτο.

Εἶναι πικρὸν ποτήριον παντοῦ τῆς οἰκουμένης
τὸ νὰ σὲ κάνουν Ὑπουργὸ κι' ἐπειτα ν' ἀπομῆνης
μ' ἐπιλαχόντος πόνου
στοὺς κήπου· τῶν κλαυθμώνων.

Φ.— Ἄλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς σιμῶνι μὲ μπουκέτο
καὶ σάν κοταύφι κελαιδεῖ μονάχος, Περικλέτο.
Κάνε ταῦτά σου τέσσερα, πλησίασε κοντά του,
κι' ἂν εἰμπορὸς κατάλαβε τὰ κελαδῆματά του.

Μονόλογος Κόρυφζῆτ συμβολικὸς κομμάτι.

Μ' αὐτὴν τὴν μεταρρύθμισι τὸν κόσμο θὰ τρελλάνω,
φύγετε γρήγορ' ἀπ' ἐδῶ,
δὲν ἔχω μάτια νὰ σὰς δῶ,
γιατὶ μὲ ἔθεσεσθε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Λοιπὸν ἡ μεταρρύθμισις καὶ πάλιν ἐπὶ τάπητος,
καὶ θέλει μερικὸν καθεῖς...
κι' ἐκεῖνος εἶναι συμπαθὴς,
κι' αὐτὸς ἀξιαγάπητος.

Ἐγὼ πολὺ τοὺς ἐκτωμὸς τοὺς ἀνδρας τῆς ἀξίας,
πλὴν Ὑπουργὸν ἂν πάρω
τὸν Γούναρη τὸν κάρω,
θὰ δεῖξῃ δυσαρέσκειαν ὁ τῆς Παροναξίας.

Γι' αὐτὴν τὴν μεταρρύθμισι μοὶ ξεφωνίζουσι: στέκα...
δυσαρρεστὲς τοὺς ἐκατὸ κι' εὐχαριστὲς τοὺς δέκα,
κι' ἂν εὐκολὸν δὲν φαίνεται νὰ τοὺς εὐχαριστήσης,
ἀλλ' ὅμως εἶναι δύσκολον νὰ μὴ δυσαρρεστήσης.

Ἐπὶ χαρτοφυλάκῃ δὲν ἐπαρκοῦν μονάχα
σὲ τέτοια παραῖσθη,
κι' ἤθελα δοῖν τοὺς ἀχιστρὸν γὰρ κάθε φίλο νὰχα
καὶ λίγα νὰναι πάλι.

Μ' αὐτὴν τὴν μεταρρύθμισι τὸν διάβολό μου ὄρηκα
καὶ τοὺς ὑποφύγιους μου τοὺς ἀφῆσα ὑτὴν γλῶσσα,
σάν ἀκουσα φωνὴ γλαμὰ βαρύνοντι νὰ φθάσῃ
πῶς ἂν γενῇ μεταβολὴ θὰ μοῦ σκορπίσῃ στάνη.

Κινεῖται κατ' ἐπάνω μου κι' ὅλο τὸ Παρλαμέντο,
λίμω, σεισμό, παροξυσμό, καὶ προνουντιαμέντο.
Δὸς τοῦ παράπον' ἀπ' ἐδῶ, νὰ κι' ἀπ' ἐκεῖ γεννάται...
πῶς ἤθελα μὲς στοὺς Κορφούς καὶ πάλι νὰ πετάξω...
προσέχουσιν σὸ στόμα μου, μὲ βλέπουνε στὰ μάτια,
ν' ἀκούσουν τώρα τί θὰ πῶ, νὰ δοῦν πῶς θὰ κυττάξω.

Τί κανέτ' ἐτσι, τ' ὅζοις μοι, γιατί βοή καὶ θρήνος;
γιατὶ τὴν μεταρρύθμισι δὲν θέλετε ν' ἀκούτε;
κι' ὁ Νζόνζος ὁ Στεφάνου μου μοῦ θύμωσε κι' ἐκεῖνος...
καὶ σὺ, τοῦ λέω, Νζόνζο μοι, καὶ σὺ, τοῦ λέω, Βροῦτε;

Λυποῦμαι καὶ τοὺς Ὑπουργούς, κι' ἐκεῖνους ποὺ φερμάρουν
τὴν θέσι τῶν νὰ πάρουν.

Ἄμμι κι' ὁ Στεφανόπουλος πῶς εἰμπορεῖ κι' ἐκεῖνος
τὸν κληρὸν καὶ τὰ γράμματα ν' ἀφήσῃ στοὺς μνηστήρας;
ἀμμι κι' ὁ Βοκοτόπουλος, τῆς Θέμιδος ὁ Μίνως,
εἶναι σκληρὸν ν' ἀναπαύσῃ τὴν Σανιτὰ τῆς Σύρας.

Βλέπω γεράκια γύρω μου, γαλινάραις καὶ στρουθία,
κι' ἐγὼνα θέλωντας καὶ μὴ στρουρνὸς σάν τὴν Πυθία.
Μὴ μὲ τραβάτε, τ' ὅζοις μοι... σταθῆτε... μὴ μὲ πλάνετε...
τὸν ἀπὸ τὸν κόκκινον μαῦρον θὰ μοῦ τὸν κανέτε.
Κι' ἐγὼ τὴν μεταρρύθμισι τὴν κάνω, τὴν ξεκάνω,
κι' ὅπως μὲ σκάνετε καὶ σὰς ἐτσι κι' ἐγὼ σὰς σκάνω.

Λυποῦμαι γὰρ τὸν Μπαλακτῆ, λυποῦμαι γὰρ τὸν Σπύρο,
καὶ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἴδω χωρὶς ν' ἀναστενάξω...
βάλτε μου γὰρ προσκέφαλο τὸ μπράτσο τῶν νὰ γύρω
νὰ θυμῶθῃ τὸν Γούναρη καὶ γούνας νὰ τινάξω.

Καὶ μὲς στῇ λύπη τῇ βαρεῖᾳ
γνωστὸ τραγοῦδι νὰ σὰς πῶ
μὲ θλιβερώτατο σκοπὸν:

κάτω στοῦ Βάλτου τὰ χωριά,
σ' Ἀγραφα καὶ Σερόμερο τὸ λέν ὁ Στράτος κι' ἄλλοι
πῶς ἦταν ἀπὸ τὰ γράφα τὸ κάζο τοῦτο πάλι.

Φ.— Λοιπὸν τί λές ἀπ' ἐλ' αὐτά; θὰ γένῃ δὲν θὰ γένῃ;
Π.— Τρία πουλάκια κάθονται, καὶ τώρα, τραγογόνῃ,
πίνε νὰ γίνῃς τάπα,
καὶ δέξου καὶ μιὰ φάπα.

Καὶ καρμώσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου τὸ Ζαχαροπλαστεῖον
Λουμπὲ κι' Ἀδραμοπούλου εἰς κόσμος τὸ κυττᾶ,
καὶ λέει πῶς τοῦ πρέπει τὸ πρῶτον ἀρτεῖον,
γὰ τὰ γλυκύσματά του καὶ γὰ τὰ παγωτά,
ποῦ καὶ στὴν ἐορτὴν μας ἀπέστειλε καρμώσα,
καὶ τῶν καλαμαράδων κατεδρόσισ' ἡ γλώσσα.